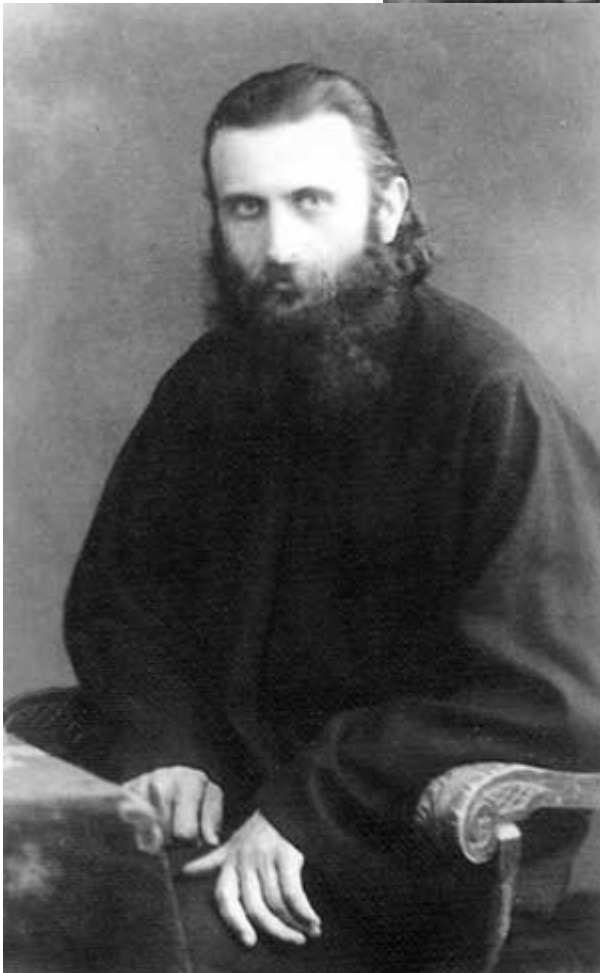
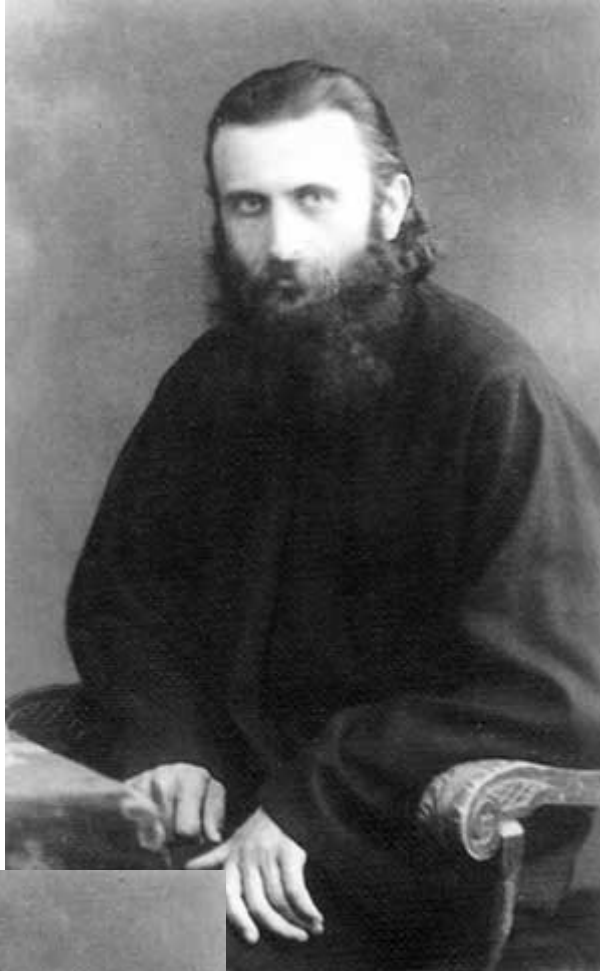

14 Φεβρουαρίου 2020

Părintele Arsenie Boca: Lumina de pe munte (Ρουμανικά, Romanian)

[Românesc](#) / [Părintele Arsenie Boca](#) / [Românesc](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Astăzi ați ascultat o parte din „Predica de pe

Munte” a Mântuitorului. – Ce minunat ar fi dacă ne-am putea și noi strămuta peste veacuri în urmă și să fim și noi printre ascultătorii de atunci ai Mântuitorului.

Așa gândeam odată, când eram mai mic. Dar dorul de copil nu m-a părăsit, ci s-a întărit. Poate că pentru dorul acesta a zis Iisus, înălțându-Se la Cer: „Iată Eu cu voi sunt până la sfârșitul veacului”. Așadar și noi suntem contemporanii lui Iisus. De altfel numai așa și putem pricepe Evanghelia Sa, ca oarecum auzind-o de la El, văzându-L pe El trăind-o – căci tot trăirea rămâne cea mai bună tâlcuire. Ceea ce ești vorbește mai tare decât ceea ce spui.

Astăzi, la începutul marelui post al Învierii, Iisus ne învață despre aceste trei lucruri: despre iertare, despre post și despre comorile din Cer, sau comorile eterne.

1. Despre iertare.

Ne rugăm lui Dumnezeu să ne ierte: păcatele, greșelile, îngustimea vederilor, prejudecățile, neștiința și un lanț cam lung, care prea cumplit ne strânge. Dacă Dumnezeu ni-l iartă, cade lanțul de pe noi și iarăși suntem liberi. Dar Dumnezeu ne dezleagă lanțul nostru care ne chinuiește, numai dacă dezlegăm, mai întâi noi, lanțul în care ținem legați pe frații noștri.

Dacă noi nu iertăm, nici Dumnezeu nu ne iartă.

Mai mult: iertarea lui Dumnezeu e de așa fel atârănătoare de iertarea noastră, încât, fără aceasta, rugăciunea noastră ni se întoarce în blestem. Căci zice: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșelile noastre”. Deci dacă noi nu iertăm, neîndurarea noastră întoarce cuvintele rugăciunii pe dos, fără să ne dăm seama, așa: „Doamne nu ne ierta nouă, căci nici noi nu iertăm greșelile noastre”, ceea ce e un blestem.

Deci, în această privință, iertarea noastră atârână mai mult de noi decât de Dumnezeu.

Dacă iubirea e porunca ce rezumă Scriptura, sigur că numai ea e chemată să pună capăt: judecăților, răzburărilor și a tot războiul cel ucigaș dintre oameni. Porunca aceasta, nu aștepta să o împlinească alții întâi; împlinește-o tu întâi, și după tine se vor lua mulți. Dar trebuie să știi, dragul meu, că-i vorba de-o iubire fără margini, o iubire care iartă toate, lăsând judecata în seama lui Dumnezeu. O iubire care nu cade, la oricâte probe s-ar întâmpla s-ajungă.

Primul care a iubit așa a fost Iisus; iar dintre oameni numai aceia în care trăiește

Isus: purtătorii de Dumnezeu. Porunca iubirii era și în Vechiul Testament; dar aceia împlineau mai bucuros legea talionului. Deci pentru că n-a fost împlinită de aceea a zis Isus: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții, precum Eu v-am iubit pe voi!” Iar El a împlinit-o între oameni ca nimeni altul. Isus n-a avut de lepădat pe nimeni – nici pe Iuda, căruia i-a zis „prieten”, deși venea cu sărutarea trădării. N-a lepădat nici pe călăii care-i băteau piroanele în mâini și picioare și-i îndesau spinii pe cap.

Deci dacă ținem să rămânem creștini, trebuie să iubim pe toți oamenii, ca Isus, că numai așa-i sigură și e cu putință. „Iertarea din inimă”, care, atunci, vine ca de la sine, ușor și simplu, și nici nu mai cade, chiar dacă ura ar răstigni-o pe toate crucile istoriei. – De altfel aceasta și e suprema dragoste și semnul divinității Sale.

Cu această iubire grația Isus către oameni.

2. Despre post.

Iată ce ne învață Isus: mai întâi însuși a postit. Nu i-a trebuit, dar va zice cândva: „Pildă de viață v-am dat vouă !” Deci nouă ne trebuie post, pentru înfrânarea patimilor, pentru subțierea minții, pentru sporirea în noi a Duhului Sfânt, care ne descoperă căile mântuirii. Postul ne ajută să înțelegem rosturile mai mari ale lui Dumnezeu cu omul. El e un toiag de drum prin viața aceasta cu trup pieritor spre veacul viitor, în care trebuie să ne deprindem de-aici.

Dar să nu ținem postul într-un înțeles îngust. Căci sunt unii care cred că a nu mânca carne, și cele asemenea, ar fi tocmai de ajuns ca să se cheme că ai postit. Nu mănânci carne de porc, dar carne de om mănânci: clevetind, mușcând cu gura, osândind cu vorba și ucigând cu gândul. Postul nu e, mai ales în creștinism, numai un regim al stomacului. Avea și sf. Pavel de aceștia, înguști cu socoteala, cărora trebuia să le spună că: „nu stomacul sau mâncarea ne va pune pe noi înaintea lui Dumnezeu”. A face din post numai o chestiune de stomac însemnează a îngusta rostul cu care a postit Isus – ceea ce ar fi o ocară. Deci iată și înțelesul mai larg, chiar înțelesul pe care i l-a dat Dumnezeu și ni l-a descoperit prin Isaia prorocul:

Isaia 58:

„1. Strigă din toate puterile și nu te opri; dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță; spune poporului Meu păcatele sale... 2. În fiecare zi Mă caută, căci ei vor să știe căile Mele, ca un norod ce făptuiește dreptatea și de la pravila Dumnezeului său nu se abate. Ei mă întrebă despre legile dreptății și li-e drag să se apropie de Dumnezeu, 3. zicând: De ce să postim, dacă Tu nu vezi ? La ce să ne mai smerim sufletul, dacă Tu nu iei aminte ? – Pentru că în zilele posturilor voastre vă găsiți de

lucru și asuprați pe supușii voștri. 4. Spre judecăți și sfadă postiți și bateți cu pumnul pe cel smerit; nu postiți cum se cade zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus. 5. Oare postul acesta Îmi place Mie ? De ți-ai încovoia ca un cerc grumazul tău și ți-ai așterne sac și cenușă, nici așa nu se va chema post.”

- Oare de ce zice așa ? - Fiindcă nu e bun rostul cu care e făcut. Oamenii implică pe Dumnezeu în vrajbele lor, fac slujbe ca să li se izbândească gândul și să li se facă pe plac aranjamente pământești, care, de multe ori sunt nedreptăți asupra altora. Fii sigur că Dumnezeu îți poartă de grijă și în amănuntele vieții și nu va lăsa dreptatea ta, dacă o ai.

„6. Știți voi postul care-Mi place Mie ? zice Domnul. Rupeți lanțurile fărădelegii, dezlegați legăturile nedrepte, dați drumul celor asuprați și sfărâmați jugul lor. 7. Împarte pâinea ta cu cel flămând, primește săracii în casa ta; pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de-un neam cu tine. 8. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și se va grăbi tămăduirea ta și slava lui Dumnezeu te va înconjura. 9. Atunci vei striga și Domnul te va auzi și încă grăind tu, va zice: aici sunt ! Și vei lepăda de la tine asuprirea, arătarea cu degetul și vorba fără rost. 10. Dacă vei da flămândului pâine din sufletul tău, și vei sătura sufletul cel amărât, lumina ta va străluci în întunec și bezna din tine va fi ca miezul zilei. 11. Domnul îți va fi mereu povățuitor și va sătura sufletul tău și în pustie. El va da tărie oaselor tale și vei fi ca o grădină adăpată, ca un izvor de apă vie, care nu seacă niciodată. 12. Pe dărâmurile tale vechi vor fi zidiri din nou, vei pune temelii cea străveche, și te vei chema tocmitor de spărturi și înnoitor de drumuri, ca țara să se poată locui.”

Iată cum vede Domnul nevoia postului: tot ca o împlinire cu lucrul, o trăire a iubirii de oameni. Dar lucru vrednic de luat aminte din cuvântul acesta sunt urmările unui atare post; urmări cu refacerea sufletului tău și urmări pentru o țară de oameni. De bună seamă că un atare post, ținut la o înălțime de vederi, e un egal al rugăciunii neîncetate, care, amândouă rețin pe Dumnezeu în zidire și scot afară pe draci.

3. Comori veșnice

A treia învățătură pe care ne-o dă Iisus e aceasta: „Adunați-vă vouă comori în Cer”, căci acolo nu au soarta comorilor primejduite de pe pământ. - Poate că unii iarăși au nedumeriri despre existența cerului. Nu cumva cerul ăsta e o ficțiune, creat de neputința rezolvării fericirii aici, și acum, pe pământ ? - Și de aceea e amânat și închis într-o împărăție metafizică ! - Nu ne trebuie nici un „Cer”; tot ce dorim e aici

„pe pământ !” vor zice alții dintre ei.

- Sigur că da; dar dacă nu ești cu Iisus pe munte, din crisalida ta de carne, n-ai nici o vedere spre larg, nici o geană de cer, nici o revelație de Duh. E povestea cu puiul care n-a vrut să iasă din găoace, pe motiv că nu este altă lume, mare și cu soare, afară de găoacea lui. Așa-s și unii oameni.

Pentru rezolvarea greutății acesteia folosesc aici și cugetarea unor gânditori ai vremilor noastre. Iată ce zice primul: „E firească necesitatea ideală de-a descoperi în sfera veșniciei cheia cunoașterii pentru lumea naturală, dependentă cu desăvârșire de cea transcendentă. Lumea aceasta e plină de contraste, de paradoxuri inexplicabile pentru mintea omenească. Lumea văzută poate fi explicată numai prin cea veșnică, dumnezeiască, dar exclusiv cu ajutorul unei ființe mijlocitoare, aparținând ambelor lumi.” (Vi. Soloviev, *Ausgewählte Werke* t. 3, p. 151). Iar celălalt zice: „Umanismul voia să înlăture tot ce era greu, problematic și tragic în om, pentru a-l face fericit pe pământ. Dar aceasta e numai negarea omului, ca a unei ființe aparținând la două lumi, ca pătaș al lumii necesității naturale și al împărăției libertății supranaturale. Îndată ce Dumnezeu e înlăturat și omul divinizat, omul cade în subomenesc, pentru că omul rămâne om cu adevărat, numai până ce este fiul, sau „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. (N. Berdiaeff „Antropodicee” în „*Gestliches Christentum*” v 2 pp. 272-5).

Deci trebuie postit și de acel desfrâu al minții, care caută să se ascundă de Dumnezeu (Geneza 3,8), căutând să-l năruie Cerul, să despartă lumea de El, pentru desfrâul ei cu pământul. Mintea fără har e o făclie stinsă. Dar când în suflet se arată zorile, ne vom da seama că viața noastră, trăită numai pământește, e o călătorie în pierdere și nu ne putem apăra comorile. Deci de bună seamă că le vom da de bună voie. Numai dându-le de bună voie le schimbăm valoarea strămutându-le unde n-o mai fură nimeni, și: „Unde va fi comoara noastră, acolo va fi și inima noastră”.

Dar cu adevărat comoara mai de preț decât lumea, e însăși persoana lui Iisus, care se face nu numai contemporanul nostru în vreme, dar se face și suflet al sufletului nostru; se face și viața noastră, se face și mintea noastră. Atunci - zice Scriptura și Părinții - „veți avea mintea și simțirea care erau în Iisus” (Filipeni 2,5).

De aceea zicem că numai viața însăși a lui Iisus explică Evanghelia. Să cel mai bine. Ca s-o înțelegem și noi, e limpede că ne trebuie același comentariu: Lumina de pe munte.

- Și o putem avea !